

ВОЙНАТА
НА
ДВЕ
КРАЛИЦИ

ДЖЕНИФЪР Л.
АРМЕНТРАУТ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The War of Two Queens*
Copyright © 2022 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2022

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022

Тираж: 3000 бр.

ISBN 978-954-27-2800-9

Посвещавам тази книга на теб, читателю.

Кастийл

Тракането и стърженето на остри нокти се приближаваше, а слабият пламък на самотната свещ затрепка и угасна, забулвайки килята в тъмнина.

Пред отворения свод изплува по-гъста сянка – уродлива фигура на четири крака. Спря на място и задуши въздуха шумно като проклет барат, доловила кръвта.

Моята кръв.

Заех отбранителна позиция и гладките окови от сенконий се затегнаха около врата и глезените ми. Шибаният камък беше неразрушим, но понякога вършеше добра работа.

От гърлото на съществото се надигна нисък вой.

– Долна... – Чудовището се изстреля от свода и затрака с нокти към мен, пронизвайки ушите ми с оглушителния си писък. – ... гад.

Изчаках смрадта му на разложение да ме достигне, притиснах гръб в стената и вдигнах крака. Веригата между глезените ми беше дълга едва петнайсетина сантиметра, а и каменните окови не подаваха нито милиметър, но и това беше достатъч-

но. Опрях босите си ходила в раменете на съществото и, за нещастие, успях да го видя по-ясно, когато гнусният му дъх ме блъсна в лицето.

Майко мила, това Изчадие не беше от пресните.

Парчета сива плът висяха по голия му череп и половината му нос го нямаше. Едната му скула беше напълно изскочила, а очите му горяха като живи въглени. Устните му бяха съдрани и висяха на парцали...

Изчадие то извъртя глава надолу и захапа прасеца ми. Хищническите му зъби разкъсаха панталона ми и се впиха в плътта и мускула. Изсъсках през стиснати челюсти, докато огнената болка прогаряше крака ми.

Струваше си.

Болката напълно си струваше.

Цяла вечност щях да търпя да ме хапят, ако така можех да предпазя *нея*. Щом знаех, че не *тя* е в тази килия. Че не *тя* страда.

Отблъснах Изчадие то от крака си, издърпах късата верига през врата му и кръстосах глезени. Извъртях кръста си, затягайки веригата от древна кост около гърлото му, и писъците му секнаха. Каменната стяга около врата ми ме задушаваше, докато се завъртах отново и отново, впивайки веригата в шията на съществото. Ръцете му шляпаха безумно по пода, а като дръпнах рязко краката си в обратната посока, прекърших гръбнака му. Гърченето му се превърна в безпомощни спазми и аз го придърпах към окованите си ръце. Веригата между китките ми, свързана със стягата около врата ми, беше доста по-къса – и все пак достатъчно дълга.

Сграбчих студената, лепкава долна челюст на чудовището и с всички сили забих главата му в каменния под до коленете ми. Гнилата му плът се сцепи, оплисквайки с воняща кръв корема и гърдите ми. Черепът му изпращя влажно и се спуска. Изчадие то увисна в ръцете ми. Знаех, че няма да остане така, но поне си бях спечелил малко време.

Отвъртях веригата с горящи дробове и изритах съществото

надалеч. То се стовари до изхода с оплетени крайници и аз найсетне отпуснах мускулите си. Каменната стяга освобождаваше врата ми твърде бавно, но накрая успях да поема въздух в съдраните си дробове.

Загледах тялото на Изчадието. В друг момент щях да изритам копелето в коридора, както обичайно, но започвах да отслабвам.

Губех твърде много кръв.

Толкова скоро.

Лош знак.

Надникнах задъхано надолу. Плитки резки се спускаха по вътрешната страна на ръцете ми, покрай свивките на лактите ми, по изпъкналите ми вени, чак до оковите от сенконий. Преброих ги. Отново. За да съм сигурен.

Тринайсет.

Тринайсет дни бяха минали, откакто Десниците на кралицата се изляха за пръв път в килията ми, облечени в черно и тихи като гробница. Идваха веднъж дневно да разрязват плътта ми и да точат от кръвта ми, сякаш бях проклето буре отлежало вино.

Стегната, свирепа усмивка изви устата ми. Още в началото успях да убия три. Изтръгнах им гръклянните, като се доближиха твърде много, затова и скъсиха веригата между китките ми. Но само една *остана* мъртва. Шибаните гърла на другите две се закърпиха от само себе си за броени минути – впечатляваща, вбесяваща гледка.

Която обаче ми даде ценен урок.

Не всички Десници на Кървавата кралица бяха Възвращенки.

Още не знаех как мога да използвам тази информация, но нещо ми подсказваше, че с кръвта ми си правеха чисто нови Възвращенци. Или я сервираха за десерт на късметлиите.

Облегнах глава на стената, мъчейки се да не вдишвам твърде дълбоко. Ако не се задуша от смрадта на поваленото Изчадие, сенконият около гърлото ми щеше да свърши тази работа.

Затворих очи. Прекарах няколко дни в килията, преди Десниците да дойдат за пръв път. Колко дни? Не бях сигурен. Два? Седмица? Или...?

Спрях се. *Стига си мислил за това, мамка ти.*

Не биваше да тръгвам в тази посока. И нямаше да го позволя. Последния път толкова се вгълбих да броя дни и седмици, че накрая времето просто спря. Часовете се превърнаха в дни. Седмиците – в години. И съзнанието ми започна да гние като кръвта, шуртяща от строшената глава на Изчадието.

Тук и сега всичко беше различно.

Преместиха ме в по-голяма килия без врата. Не че имаше нужда от такава с оковите от сенконий и веригите, изковани от желязо и кости на божества и закачени за кука на стената, чрез която със скрипец ги удължаваха или скъсяваха. Можех единствено да седя и да се движа по малко. И в предишната килия, и в тази нямаше прозорци и мирисът на влага и плесен говореше, че пак ме държат под земята. Скитащите наоколо Изчадия бяха новост.

Отворих леко очи. Гадината до входа беше шестата или седмата, намерила пътя до килията, следвайки мириса на кръвта ми. Щом се появяваха толкова често, явно горе гъмжеше от тях.

Бях чувал за случаи в миналото, когато цели стада Изчадия прониквали отвъд Превала около Карсодония. А Кървавата корона приписваше нападенията на Атлантия и разгневени богове. Аз обаче подозирах, че някой Възнесен, обзет от алчност, е оставил простосмъртните, с които се е хранил, да се превърнат в Изчадия. Сега започвах да си мисля, че е възможно да са ги държали тук долу. Където и да се намирах. А щом те успяваха да излизат изпод земята, значи и аз можех.

Стига да намерех начин да разхлабя проклетите вериги. От колко ли време вече теглех куката? И след всичките ми усилия се беше измъкнала най-много със сантиметър от стената.

Новата ми килия се отличаваше и с друго. Навестявах ме единствено Изчадията и Десниците. Не знаех как да си го обясня. Очаквах и тук да е като в предишната. С чести визити от Кървавата корона и другарчетата им, които обичаха да се гаврят с мен, да ме изтезават, да се хранят с кръвта ми и изобщо да правят каквото си искат.

Разбира се, предишната ми среща с пленничеството не започна по същия начин. Тогава Кървавата кралица се опита да ми *отвори очите*, да ме привлече на своя страна. Да ме обърне срещу семейството и кралството ми. Като не се получи, дойде истинската забава.

Това ли бе сполетяло и брат ми Малик? Дали и той не беше отказал да играе по свирката им, затова го бяха прекършили, както почти бяха успели да направят и с мен? Преглътнах сухо. Не знаех. И него не бях виждал, но очевидно му бяха направили нещо. Държаха го от много повече време, а знаех на какво са способни. Знаех какво причиняват отчаянието и безнадеждността. Познавах чувството с всяка глътка въздух да усещаш, че нямаш контрол. Че вече не си себе си. Дори да не го бяха пипнали с пръст, дългото пленничество в изолация изопачаваше съзнанието. А „дълго“ всъщност беше по-кратко, отколкото човек си представяше. Но напълно достатъчно да започнеш да си мислиш разни неща. Да *вярваш* в тях.

Свих пулсиращия си от болка крак и погледнах ръцете си, отпуснати в скута ми. Златистата завъртулка на лявата ми длан почти не се виждаше в мрака.

Попи.

Свих пръсти върху белега и стиснах юмука си с всички сили, сякаш така можех да извикам в ума си нещо различно от писъците ѝ. Да залича спомена за красивото ѝ лице, разкривено от болка. Не исках да го виждам. Исках да си я представя като онзи ден на кораба – с поруменели бузи и жажда за живот в прелестните ѝ зелени очи с бледо сребристо сияние зад зениците. Исках спомени за пламнало от страст или гняв лице; второто обикновено се случваше, когато безмълвно – или направо словесно – обмисляше дали би било твърде неблагоприятно да ме наръга в сърцето. Исках да зърна откренатите ѝ плътни устни и лъсналата ѝ кожа, докато ме докосваше и ме изцеряваше по начини, които дори не можеше да проумее. Затворих отново очи. Но дявол да го вземе, пак виждах само как кърви от ушите и носа, а тялото ѝ се гърчи в ръцете ми.

Богове, щях да разкъсам оная гнусна кралица на парчета, като се измъкнех.

А щях да се измъкна.

По един или друг начин щях да се измъкна и да ѝ причиня всичко, което тя някога бе причинила на Попи. Десетократно.

Чуха се далечни стъпки и аз отворих очи. Изпънах бавно краката си и мускулите на врата ми се напрягнаха. Това не беше нормално. Бяха минали броени часове, откакто Десниците дойдоха да си наточат кръв от мен. Освен ако вече не губех представа за времето.

Съсредоточих се върху ритъма на стъпките и в гърдите ми се надигна неспокойство. Бяха много, но едните бяха по-тежки. С ботуши. Стиснах челюст и вдигнах поглед към входа.

Първа влезе една Десница, почти сливайки се с мрака. Не каза нищо, докато полите ѝ се влачеха покрай поваленото Изчадие. Чу се сблъсък на стомана в кремък и угасналата свещ на стената пламна отново. Жената воин запали още няколко свещи, докато четирите ѝ спътнички влизаха в килията, изрисували лицата си с черни криле, за да скрият чертите си.

Запитах се същото нещо, което се питах всеки път, като ги видех. Защо им беше изтрябвала тая боя по лицата?

Бях им задавал този въпрос поне десетина пъти. Но така и не получих отговор.

Те застанаха от двете страни на сводестия вход и първата се присъедини към тях. Инстинктивно се досетих кой идва след тях, затова приковах поглед към входа. Достигна ме познатият аромат на роза и ванилия. Ярост, жарка и безкрайна, се изля в гърдите ми.

Тя се появи с облик, съвършено противоположен на този на другите жени.

В бяло. Чудовището носеше плътно прилепнала рокля в снежно, почти прозрачно бяло, която не оставяше нищо на въображението. Сбърчих отвратено устна. С изключение на червеникавокестенявата ѝ коса, спускаща се чак до пристегнатия ѝ с коланче тесен кръст, по нищо не приличаше на Попи.

Поне така си повтарях.

Че никоя от чертите ѝ не ми напомня за нея – формата на очите, правата линия на носа, украсен с рубинена обеца, сочните, изразителни устни.

Нямаше никакво значение.

Попи по *нищо* не приличаше на нея.

Кървавата кралица. Илеана. *Исбет*. По-известна като кучката, която скоро щеше да умре.

Докато вървеше към мен, се чудех как не съм осъзнал, че не е Възнесена. Очите ѝ бяха тъмни и бездънни, но не лишени от блясък като тези на вамприте. Допирът ѝ... по дяволите, години наред бе успявала да заблуждава всички дори с него. Но макар да беше студен, не беше леден и безкръвен като на Възнесените. Пък и защо някой би се усъмнил, че е нещо различно от това, за което се представяше?

Освен родителите ми.

Те несъмнено бяха знаели истината за Кървавата кралица – за истинската ѝ същност. А не ни бяха казали. Не ни бяха предупредили.

Познатият хапещ, парещ гняв пак изплува в душата ми. Дори да знаех, сигурно пак щях да свърша в тази килия, но поне щяхме да подходим различно към нея. Богове, щяхме да сме по-добре подготвени, знаейки, че лудостта на Кървавата кралица е подкладена от многовековна жажда за мъст. Щяхме да огледаме ситуацията от всички страни. Да осъзнаем, че наистина е способна на *всичко*.

Само че вече беше късно за такива размисли, защото аз бях прикован към шибана стена, а Попи сигурно се мъчеше да преглътне новината, че тази жена ѝ е майка.

Поне е с Киеран – напомних си. – Не е сама.

Самозваната кралица също не беше сама. След нея влезе висок мъж, който приличаше на ходеща запалена свещ. Златно копеле – от косата до крилете, нарисувани по лицето му. Очите му бяха толкова светлосини, че изглеждаха безцветни. Очи като на Десниците. Коего ме навеждаше на мисълта, че и той е Въз-

вращенец. Но едната от Десниците, чийто изтръгнат гръклян се затвори от само себе си, имаше кафяви очи. Не всички Възвращенци се отличаваха с бледи ириса.

Той остана на входа с оръжия на показ, за разлика от тези на Десниците. В ножница през гърдите си носеше черен кинжал, а на гърба си – два меча, чиито извити дръжки надничаха над раменете му. *Да го духа*. Върнах очи към Кървавата кралица.

Исбет сведе очи към Изчадието и светлината от свещите про- блесна по диамантените шипове на рубинената ѝ корона.

– Не знам дали си забелязал – подхвана небрежно тя, – но тук гъмжи от вредители.

Вдигна тъмна вежда и шракна два пъти с червените си нокти. Две Десници мигновено вдигнаха останките от Изчадието и го изнесоха от килията. Исбет върна очи към мен.

– Изглеждаш ужасно.

– Да, но аз трябва само да се изкъпя. Ти? – Усмихнах се, забелязал как се обтегна кожата около устата ѝ. – Ти не можеш да отмиеш вътрешната си воня, колкото и кръв да изпиеш.

Смехът на Исбет прозвънтя като ръсещи се парчета стъкло, които дращеха нетърпимо по всеки един от нервите ми.

– О, скъпият ми Кастийл. Бях забравила колко си очарователен. Нищо чудно, че дъщеря ми така се е увлякла по теб.

– Не я наричай така – изръмжах.

Този път вирна и двете си вежди, въртейки пръстена на показалеца си. Златна халка с розов диамант. Лъскавото злато сияеше дори в сумрака – само атлантйско можеше да има такъв блясък.

– Моля те, не ми казвай, че още се съмняваш чия дъщеря е. Съзнавам, че не съм еталон за честност, но не излъгах нито веднъж по отношение на нея.

– Не ме е грижа, дори да си я носила девет месеца в утробата си и да си я изродила със собствените си ръце. – Стиснах юмруци. – Не си ѝ никаква.

Исбет застина за няколко секунди, после каза:

– Бях ѝ истинска майка. Няма как да помни, защото беше не-

връстно бебе, съвършено, прелестно същество. Всеки божи ден заспивах и се събуждах до нея, докато не стана твърде рисковано. – Тя пристъпи напред и долният край на роклята ѝ се провлачи през локвата кръв от Изчадието. – Бях ѝ майка, когато ме мислеше само за своя кралица. Лекувах раните ѝ, след като пострада тежко. И щях да го предотвратя, ако можех. – Гласът ѝ така се изтъни, че почти ѝ повярвах. – Щях да ѝ спестя всяка секундичка болка. И отявления спомен за онзи кошмар всеки път, когато се погледне в огледалото.

– Когато се погледне в огледалото, вижда само красота и смелост – озъбих ѝ се.

Тя вдигна брадичка.

– Наистина ли го вярваш?

– *Знам го.*

– Като малка често плачеше, зърнеше ли отражението си – каза кралицата и гърдите ми се стегнаха болезнено. – Често ме умоляваше да я поправа.

– Не ѝ е нужна поправка – процедих през зъби, ненавиждайки, *мразейки* мисълта, че Попи се е чувствала така, дори като дете.

Исбет се умълча за момент.

– Независимо от това, бих направила всичко, за да предотвратя трагедията ѝ.

– И си мислиш, че не си изиграла роля в нея? – попитах.

– Не аз напуснах сигурността на столицата и Уейфъър. Не аз я отвлякох. – Тя стисна челюсти и долната им кост изпъкна по твърде познат начин. – Ако Коралена не ме беше предала – не беше предала *нея*, – Пенелафи никога нямаше да изпита такава болка.

Недоумението му воюваше с пълната му погнуса.

– Но въпреки всичко я предаде, като я изпрати в Масадония? При херцог Тигърман, който...

– Недей.

Тя се скова отново. Не искаше да слуша за това ли? Е, жалко.

– Тигърман я е малтретирал редовно. И позволявал на други

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

да го правят. Превърнал го в същински спорт.

Исбет изтръпна.

Видимо изтръпна.

Аз оголих кучешките си зъби.

– Ти носиш вината за това. Нямах право да я предаваш на други. Херцогът я е наранявал всеки път, когато я докосвал. И вината е изцяло твоя.

Тя вдиша дълбоко и изправи гръб.

– Нямах представа. Ако знаех, щях да му разпоря корема и да му натикам вътрешностите в гърлото, за да се задави.

В това не се съмнявах.

Защото я бях виждал да го прави с простосмъртен.

Стегнатите ѝ устни затрепериха, докато се взираше в мен.

– Ти ли го уби?

Врхлетя ме свиреп прилив на удовлетворение.

– Да, аз го убих.

– Накара ли го да страда?

– Ти как мислиш?

– Да. – Тя се обърна и закрачи бавно към стената. Двете ѝ Десници се върнаха и пак заеха поста си до вратата. – Радвам се.

Изсмях се сухо.

– Ще направя същото и с теб.

Тя ми се усмихна през рамо.

– Винаги съм се впечатлявала от издръжливостта ти, Кастийл. Вероятно си я наследил от майка си.

В устата ми се изля киселина.

– А ти знаеш най-добре, нали?

– За твое сведение... – сви рамо тя и остави няколко секунди да се изнижат, преди да продължи: – Първоначално не мразех майка ти. Тя обичаше Малек, а той обичаше мен. Не ѝ завидях. Съжалявах я.

– Сигурен съм, че ще се зарадва да го чуе.

– Едва ли – отвърна тихо тя, изправяйки една килната свещ. Пръстите ѝ минаха през пламъка и той затанцува бясно. – Сега обаче я мразя.

Това изобщо не ме интересуваше.

– С всяка клетка от тялото си.

От пламъка, който бе докоснала, се издигна черен, гъст пушек и остави тъмно петно по влажната каменна стена.

За пръв път виждах такъв пушек.

– Какво си ти, дявол да те вземе?

– Просто мит. Приказка с поука, която някога разказвах на атлантйските деца, за да не крадат незаслужени неща – отвърна през рамо тя.

– *Ламеа* ли си?

Исбет се засмя.

– Сладко хрумване, но те мислех за по-умен. – Пристъпи бавно към следващата килната свещ и изправи и нея. – Може да не съм богиня, според твоите стандарти и вярвания, но не отстъпвам на боговете по сила. А нима това не ме прави именно богиня?

Нещо подръпна спомените ми – нещо, което ни беше разказвал бащата на Киеран като деца. И когато Киеран се бе молил на спящите богове да спасят умиращата му възлюбена. Тогава Джаспър го предупреди, че... може да му отговори нещо, различно от бог.

Фалшив бог.

– Демис – прошепнах дрезгаво и изцъквих очи насреща ѝ. – Ти си демис. Фалшив бог.

Едната страна на устните ѝ се изви нагоре, но вместо нея ми отговори златният Възвращенец.

– Е, явно все пак е умен.

– На моменти – сви рамо тя.

Проклетие! А бях вярвал, че демисите са митични същества, също като *ламейте*.

– По рождение ли си това? Жалка имитация на истински бог, решена да унищожава животите на отчаяните?

– Доста обидно предположение. Не. Демисът не се ражда демис, а се превръща в такъв, когато някой бог прекрачи забраните и Възнесе простосмъртен, който не е Избраник.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Не знаех да съществуват простосмъртни Избраници, но не ми се отдаде възможност да ѝ поискам обяснение, защото тя попита:

– Какво знаеш за Малек?

С ъгълчето на окоето си видях как златният Възвращенец килна глава.

– Къде е брат ми? – настоях, вместо да ѝ отговоря.

– Наблизо.

Исбет се обърна към мен, склучила ръце пред скута си. Не носеше други бижута, освен атлантйския пръстен.

– Искам да го видя.

Тя се усмихна леко.

– Не би било разумно.

– Защо?

Тя пристъпи към мен.

– Не си го заслужил, Кастийл.

Киселината се разля във вените ми.

– Не ми се ще да те разочаровам, но повече няма да играем онази игра.

Исбет се нацупи.

– Но аз много я харесвах. Малик също. Е, честно казано, него повече го биваше от теб.

Дива ярост нахлу във всеки сантиметър от тялото ми и излята от гърлото ми като хищнически звук. Скочих от пода, но не стигнах далеч. Скобата около шията ми дръпна рязко главата ми назад, а оковите около глезените и китките ми се затегнаха още повече, приковавайки ме към стената. Десниците пристъпиха напред.

Исбет вдигна ръка и им даде знак да се оттеглят.

– По-добре ли ти стана от това?

– Ела по-близо – изръмжах. Гърдите ми се издигаха и спадаха, докато каменната стяга около гърлото ми се разхлабваше бавно. – Тогава ще ми стане по-добре.

– Сигурна съм, но имам планове, които налагат да запазя гръкляна и главата си – отвърна тя, поглаждайки с длан пред-

ницата на роклята си.

– Плановете се променят.

Исбет се подсмихна.

– Да, но моят изисква ти да си жив. – Тя ме загледа. – Не ми вярваш, а? Ако те исках мъртъв, вече щеше да си мъртъв.

Присвих очи насреща ѝ, а тя кимна отривисто с брадичка. Златният Възвращенец излезе в коридора и след секунда се върна със зеблен чувал. Зловонието на смърт и разложение веднага ме удари в носа. Всяка част от съществото ми се съсредоточи върху чувала в ръцете му. Не знаех какво носи, но знаех, че вече не е живо. Сърцето ми заблъска.

– Изглежда, че миролюбивата ми, добродушна дъщеря е придобила... склонност към насилие, и то от най-зрелищен тип – отбеляза Исбет, докато Възвращенецът развързваше, коленичил, чувала. – Пенелафи ми изпрати послание.

Златният Възвращенец обърна внимателно чувала и отвърре... се изгърколи шибана глава. Веднага разпознах русата коса и квадратната челюст.

Крал Жалара.

Свещени небеса!

– Както виждаш, посланието е доста интригуващо – допълни безизразно Исбет.

Не можех да повярвам, че виждам главата на Кървавия крал. На лицето ми се разтегна бавна усмивка. Последвана от смях – дълбок и искрен. Богове, Попи беше... проклетие, беше свирепа по възможно *най-великолепния* начин и няхах търпение да ѝ демонстрирам одобрението си.

– Това е... богове, това е моята кралица.

Златният Възвращенец ококори учудено очи, но аз се смях, докато празният ми стомах не се сви болезнено. Докато в очите ми не запариха сълзи.

– Радвам се, че ти е забавно – отбеляза студено Исбет.

Опрях глава в стената с разтреперани рамене.

– Честно да си кажа, това е най-хубавото нещо, което съм виждал от дълго време насам.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Бих те посъветвала да излизаш по-често, но... – Тя махна небрежно към веригите. – Впрочем това беше само част от посланието ѝ.

– Има още?

Исбет кимна.

– Беше го придружила с доста заплахи.

– Сигурен бях.

Изкикотих се и ми се прииска да бях присъствал. Нито за миг не се съмнявах, че Попи собственооръчно е отнела живота на Жалара.

Ноздрите на Кървавата кралица се разшириха.

– Едно от предупрежденията ѝ ме заинтригува най-силно. – Тя коленичи с бавно, плавно движение, което ми напомни за студенокръвните змии, обитаващи подножията на Планината на Никтос. Оранжево-червените двуглави змии бяха също толкова отровни, колкото пепелянката пред мен. – За разлика от двама ви с дъщеря ми, ние с Малек нямахме привилегиите да получим брачния белег, който ви показва, че другият е жив. А сам знаеш, че дори връзката между сродени сърца не е способна да извести единия партньор за смъртта на другия. Затова няколкостотин години живях с убеждението, че Малек е мъртъв.

Всяка капка хумор се изцеди от тялото ми.

– Но явно съм грешала. Пенелафи твърди не само че Малек е жив, но и че знае къде се намира. – Възвращенецът килна отново глава, съсредоточен върху нея. Исбет не отчете интереса му. – Заплаши да го убие, а повярва ли в силата си, наистина е способна на това. – Тъмните ѝ очи се впиха в мен. – Вярно ли е? Жив ли е?

По дяволите! Попи наистина не си играеше.

– Вярно е – отвърнах тихо. – Жив е. Засага.

Слабото ѝ тяло застина.

– Къде е, Кастийл?

– Стига де, *Измет* – процедих, привеждайки се напред, доколкото ми позволяваха веригите. – Вече трябва да си се уверила, че не бих проговорил, каквото и да ми направиш. Дори да до-

ведеш брат ми тук и да започнеш да го режеш пред мен.

Исбет ме погледа мълчаливо няколко секунди.

– Казваш истината.

Усмихнах се широко. Така беше. Исбет си мислеше, че може да контролира Попи чрез мен, но прелестната ми, безпощадна съпруга ѝ беше обявила шах и мат и аз за нищо на света нямаше да осуетя постижението ѝ. Дори заради Малик.

– Спомням си времената, когато бе готов на всичко за семейството си – коментира Исбет.

– Различни времена бяха.

– Сега си готов на всичко за Пенелафи?

– Точно така – натъртих.

– Заради възможността, която ти предоставя? – предположи Исбет. – Това ли те води? Все пак с помощта на дъщеря ми успя да узурпираш трона на брат си и родителите си. Вече си крал. Нейната кръв пък я прави *единствената* кралица. Тоест ти не си просто крал, а *единственият* крал.

Поклатих глава. Изобщо не се учудвах. Естествено, че в нейните очи чувствата ми произтичаха само от стремеж към повече власт.

– От колко време кроиш планове да я отмъкнеш? – продължи тя. – Навярно дори не си възнамерявал да я използваш като откуп за брат си. Даже се съмнявам да я обичаш истински.

Задържах погледа ѝ.

– Независимо дали властва над всички земи и океани, или над купчина пепел и кости, винаги, *винаги* ще бъде *моята* кралица. Любовта е твърде слаба емоция, за да опише колко съм ѝ отдаден и какво чувствам към нея. Тя е всичко за мен.

Исбет не продума няколко дълги момента.

– Дъщеря ми заслужава някой да я обича толкова силно, колкото тя него. – Бледа сребриста искрица проблесна в средата на очите ѝ, но далеч не ярка като тази в очите на Попи. Тя сведе поглед към скобата около врата ми. – Никога не съм искала това... Да воювам със собствената си дъщеря.

– Сериозно ли? – засмях се сухо. – А какво очакваше? Да под-

крепи твоите планове?

– Да се омъжи за брат ти? – Аз изръмжах и светлината в очите ѝ лумна. – Богове, май тази мисъл ти влезе под кожата, а? Ако те бях убила миналия път, когато те плених, той щеше да я Възнесе.

Впрегнах всичките си сили, за да не откликна на провокацията ѝ – да не се опитам да изтръгна сърцето от гърдите ѝ.

– Пак нямаше да постигнеш целите си. Попи щеше да разбули истината за теб и за Възнесените. Още преди да се появя в живота ѝ, бе започнала да я разбулва. Нямаше да ти позволи да превземеш Атлантия.

Усмивката се върна на лицето ѝ, макар и стегната.

– Мислиш си, че искам само Атлантия? Че само това е отредила съдбата на дъщеря ми? Нейната цел е далеч по-възвишена. Каквато беше и тази на Малик. Каквато вече е и твоята. Вече всички сме част от по-мощен план и всички заедно ще върнем земите ни към някогашното им величие. Пътят вече е предначертан.

Застинах.

– Какви ги плямпаш?

– Ще разбереш, когато му дойде времето. – Тя се изправи. – Ако дъщеря ми наистина те обича, това ще ме нарани повече, отколкото можеш да си представиш. – Тя завъртя леко глава. – Калъм?

Златният Възвращенец заобиколи отдалече главата на Жалара.

Стрелнах очи към него.

– Не те познавам, но ще намеря начин да убия и теб. Сметнах, че е редно да знаеш.

Той килна колебливо глава.

– Ако знаеш колко пъти съм го чувал. – Усмихна се вяло и извади тънкия кинжал с острие от сенконий от презгръдната си ножница. – Но ти си първият, който ми се струва способен на това.

Възвращенецът се хвърли напред и светът ми избухна от болка.

ЗА ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Дженифър е писателка, оглавява класацията за най-добър международен бестселър на „Ню Йорк Таймс“. Живее в Шепърдстаун, Западна Вирджиния. Всички слухове, които вероятно сте чули за състоянието ѝ, не са верни. Когато не се труди усърдно, прекарва времето си в четене, гледане на дългопробни филми със зомбита, преструва се, че пише, и се отдава на компанията на съпруга си, пенсионираното им полицейско куче Дизел, шантавото им пале, кръстоска между бордър коли и Джек Ръсел териер, на име Аполо, шестте им надменни алпаки, четирите рошави овце и двете кози.

Мечтата ѝ да стане писателка се зародила в часовете по алгебра, през по-голямата част от които пишела разкази... затова и не може да се похвали с добри оценки по математика. Дженифър пише юношески любовни романи – паранормални, фантастика, фентъзи и съвременни романи. Книгите ѝ се издават от „Тор Тийн“, „Ентенгълд Тийн“, „Брейзън“, „Дисни Хайпириън“ и „Харлекуин Тийн“. Книгата ѝ „Wicked“ е избрана за екранизация от „Пешънфликс“ и снимките са започнали в края на 2018 г. Юношеският ѝ любовен съспенс роман „Don't Look Back“ е номиниран за „Най-добър юношески роман“ за 2014 г. от Американската асоциация за юношеска литература, а романът ѝ „The Problem With Forever“ печели наградата РИТА през 2017 г.

Пише и съвременни, и паранормални любовни романи за възрастни и млади възрастни под творческия псевдоним Дж. Лин. Издават ги „Ентенгълд Брейзън“ и „Харпър Колинс“.

КНИГИ ОТ ПОРЕДИЦАТА
КРЪВ И ПЕПЕЛ

ОТ КРЪВ И ПЕПЕЛ

КРАЛСТВО
НА ПЛЪТ И ОГЪН

КОРОНА ОТ
ПОЗЛАТЕНИ КОСТИ